

'Binnen korte tijd ontstaat vaak een band'

Met hart voor de patiënt werkt Hanny Simens (60) al meer dan veertig jaar als verpleegkundige. Sinds 2008 doet ze dat bij het Slingeland Ziekenhuis in Doetinchem. "Ik kijk naar de mens achter de patiënt."

Hanny Simens heeft er flink de pas in. Een tred die gewend is aan spoed, actie en alarmbelletjes. Ze praat terwijl ze loopt, maar soms staat ze ineens stil, draait haar lichaam opzij, zodat ze haar meegewandelde toehoorder in de ogen kan kijken, en zet het gesprek voort. Het is precies hoe Hanny, die al meer dan veertig jaar verpleegkundige is, haar werk doet. De ander het gevoel geven gezien te worden.

'METEEN ZWARE GEVALLEN'

Natuurlijk heeft ze het druk en zeker op een afdeling als de acute zorg ligt haast op de loer, maar toch vergeet ze nooit de mens achter de patiënt. "Ik blijf bijvoorbeeld niet staan als een patiënt me iets vraagt. Dan pak ik een krukje en ga naast het bed zitten. Die vijf minuten luisteren kunnen het verschil maken." Hanny wist al jong dat ze iets met mensen wilde gaan doen. "Ik dacht aan het onderwijs, de politie of de zorg. Het werd de zorg. Ik vertrok van een klein dorp in de Achterhoek naar Delft om bij het Sint Joris Gasthuis de opleiding tot psychiatisch verpleegkundige te doen. Mijn ouders vonden het spannend. Ik was pas 18 jaar en kreeg in de psychiatrie meteen met zware gevallen te maken."

'Vijf minuten luisteren kan het verschil maken'

'ÉCHT GEÏNTERESSEERD IN DE MENS'

Een paar jaar later deed Hanny ook de opleiding voor verpleegkundige in ziekenhuis Zonnegloren in Soest. Ze deed veel ervaring op bij psychiatrische afdelingen van ziekenhuizen, in de ouderenzorg en de wijkzorg. Sinds vijftien jaar is ze verpleegkundige in het Slingeland Ziekenhuis in Doetinchem. Eerst op de afdeling vaatchirurgie, sinds 2012 bij de acute zorg. "Mensen komen daar voor zorg die niet is ingepland en met spoed nodig is. Dat kan van alles zijn: verwondingen na een ongeluk, ernstige aandoeningen, suïcidepogingen. De patiënten blijven maximaal 48 uur en gaan dan door naar een vervolgafdeling. Toch ontstaat binnen die korte tijd vaak een band", vertelt Hanny. Hoewel het dossier gesloten wordt op het moment dat een patiënt vertrekt en Hanny daarna niet meer bevoegd is erin te kijken, loopt ze soms toch even naar de andere afdeling om te vragen hoe het met haar patiënt gaat. "Dat is een kleine moeite. Mensen reageren vaak verrast: 'Komt u hier helemaal voor mij?!' Ze zijn blij dat je ze als mens ziet en écht geïnteresseerd in ze bent."

'OP DE VLUCHT'

Sommige patiënten vergeet ze nooit en één ervan is Zahed Nurin, die in maart 2020 met corona werd opgenomen in het ziekenhuis. Hanny werkte die dag voor het eerst op de COVID-afdeling en Zahed was haar eerste patiënt. "Zahed lag er alleen, dus ik had alle tijd voor hem. Hij was er slecht aan toe en voelde zich bang en alleen. Zijn vrouw en kinderen mochten vanwege COVID niet op bezoek komen. Ik verdiepte me in wie hij was en zag dat hij in Afghanistan was gevlucht voor de Taliban. En nu op de vlucht voor het virus, dacht ik. Al zoekend zag ik ook dat hij een boek had geschreven. De plaatjes die daarin stonden, printte ik uit. Die hing ik samen met foto's die zijn kinderen stuurden op zijn kamer, zodat hij iets vertrouwds had." Hij kwam haar

Verpleegkundige Hanny staat altijd klaar voor haar patiënten

later zijn boek over zijn COVID-ervaringen brengen met de woorden: 'Zonder jou had ik het niet gered.'

'REGELS NIET HEILIG'

Het is een voorbeeld van Hanny's menselijke benadering. Regels zijn daarbij niet altijd heilig. Zoals die keer met een jonge vrouw die net was opgenomen in het ziekenhuis en sinds vier weken een hulphond had met wie ze een band aan het opbouwen was. "Ze vond het heel lastig om zonder haar hond in het ziekenhuis te liggen. Op dat moment gingen de radertjes in mijn hoofd draaien. Ik had telefonisch overleg met een collega van de afdeling infectiepreventie, regelde een ruime kamer en heb de hond laten komen. Het zou haar herstel ten goede komen. De brede lach van de patiënt toen ze haar even blijde hond zag, ontroerde me. Volgens het protocol had ik eerst moeten vragen of dit wel kon in verband met de hygiëne. Dat is nadien alsnog helemaal in orde gekomen."

'VERDRIETIGE DINGEN RAKEN ME'

Hanny mag dan een doorgewinterde verpleegkundige zijn, de verdrietige dingen die ze in haar werk meemaakt, raken haar nog net zozeer als vroeger. "Als dat niet zo was, zou ik ermee stoppen. Het blijft aangrijpend als een patiënt overlijdt. Of als iemand een slechtnieuwsgesprek krijgt. Ik praat daarover met collega's of mijn man, zodat ik er niet van wakker blijf liggen."

'ZOLANG HET KAN'

"Hoe lang moet je nog?", vragen mensen haar soms. "Ik denk dan: hoe lang mag je nog? Mijn man, die tien jaar ouder is dan ik, stopte na veertig jaar in de ouderenzorg te hebben gewerkt. Na twee maanden thuis is hij toch weer aan de slag gegaan. Als je ergens goed in bent, moet je het blijven doen, zegt hij. Zo denk ik er ook over. Zolang het kan, zorg ik voor mijn patiënten." ■